

TAJEMSTVÍ SPOLEČENSTVÍ 1.

Milovaní bratři a sestry, vážení přátelé, vzácní hosté,

kéž jste i dnes všichni zahrnuti milostí našeho Pána Ježíše Krista.

Rád bych se věnoval tématu společenství a toho, v čem spočívá jeho tajemství. Pojdme si hned na začátek zkusit odpovědět na následující otázky:

- *Co si kdo vybavíte, když zazní slovo „společenství“?*
- *Co by mělo být dobrým základem společenství?*

Obecně společenství znamená **být spolu**, zahrnuje to **zájem, vzájemnost, podporu**. Pro moji rodinu se takovým novým společenstvím stala komunita na sídlišti, která vznikla kolem dvou rodin, a do níž jsme byli tak nějak „vtaženi“. Pro mě je pozoruhodná tím, že se aktivně zajímá o druhé. Minulý týden došlo v jedné z dalších rodin k nečekanému úmrtí. Takle sousedská komunita (či společenství) usiluje o to, aby se podařilo situaci v oné rodině zvládnout.

Když přemýšlím nad společenstvím věřících, naskočí mi verše z knihy Skutků apoštolských (Sk 2:41-47), kde čteme, jak vypadalo společenství prvních křesťanů:

Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. Všech se zmocnila bázeň, neboť skrze apoštoly se stalo mnoho zázraků a znamení. Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společné. Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.

Asi tím nejvýraznějším charakterovým znakem každého společenství je skutečnost, že **jsou lidi spolu**. Tráví společný čas, dělají nějakou společnou činnost. A tím, že se zajímají jeden o druhého, tak o sobě i vědí...

Přemýšlel jsem nad tím, nakolik jsme spolu a nakolik se doopravdy známe, jen tak pro zajímavost se vás zeptám:

- Tak třeba víte, kde bydlí Dominika a její dcerky Bára a Mia?
- Co musí udělat Ludva, aby se v zimě ohřál?

- Jak se jmenuje tatínek Stelinky?
- Čemu se věnuje Pavla, a to dokonce i v době, kdy jí zrovna není nejlépe?
- Jak se jmenují sourozenci Jardy?
- Jaké místo si zamilovala Markéta?

(Sami si můžete položit otázku, nakolik doopravdy znáte členy ze své rodiny, práce, sousedské komunity a co vlastně o nich víte...)

V textu ze Skutků apoštolských jsme četli, že společenství křesťanů je specifické ještě něčím dalším: je to skupina lidí, která **uvěřila** dobré zprávě o Boží milosti (...) dala se **pokřtít** (...) **lámala chléb** (tedy slavila Památku Páně), **modlila se**, společně se **vzdělávala** (v poznání Boha), s radostí a upřímným srdcem se **dělila se o jídlo** (s potřebnými) a **chválila Boha** (tedy projevovala vděčnost).

Zahlédli jsme ještě něco dalšího – výslednice výše jmenovaných činností prvního společenství křesťanů, nám říká, že *...byli všemu lidu milí... a Bůh k nim denně přidával.*

Vůbec nepochybuji o tom, že tím hlavním **POJIVEM KAŽDÉHO ZDRAVÉHO SPOLEČENSTVÍ JE LÁSKA.**

Minule o ní mluvila Markéta. S dovolením na ni dnes navážu.

Ve svém prvním listu do Korintu (13:4) psal Pavel společenství místních křesťanů, že: *Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá.*

Dnes se podíváme na to, co to znamená, že je láska: **TRPĚLIVÁ.**

- *Vybavíte si někoho, kdo vůči vám uplynulý týden projevil svou trpělivost?*

My máme slovo **TRPĚLIVOST** nezřídka spojené se slovem **TRPĚT.**

A upřímně, **než si malé děti obují botičky**, je to pro jejich rodiče docela utrpení, zvláště tehdy, když hrozně spěchají.

Utrpením, blížící se středověké tortuře, je i situace, když se vás vaše sotva mluvící dcerka asi tak po sto sedmnácté zeptá: „*Tatínku a ploč?*“

Bezpochyby trpí i maminka, když neúnavně celý týden nabádá dospívajícího synka, aby se **pokusil z toho smrdutého brlohu udělat zase útulný chlapecký**

pokojíček... Asi mohl bych pokračovat skoro donekonečna. Určitě to také někteří znáte – buď z jedné nebo z druhé strany.

TRPĚLIVOST ve skutečnosti znamená, že druhému člověku poskytnu dostatek času – posečkám. Ten čas mu poskytnu proto, že jsem si vědom skutečnosti, že **nikdo nejsme úplně hotovým a dokonalým člověkem.** Platí to o tobě, stejně jako o mně!

- *Přemýšleli jste někdy nad tím, proč býváme tak často netrpěliví?*

Možná, že jedním z důvodů naší netrpělivosti je náš **pocit neustálého NEDOSTATKU ČASU.** Vždyť pořád někam spěcháme, něco řešíme, skoro nic nestíháme a ten druhý nás *už zase zdržuje...* „Proč mu to všechno tak dlouho trvá...?!“ Naše **naléhání**, aby druhý zrychlil, například „*protože tohle měl už dávno vědět*“, ve skutečnosti **poškozuje druhé**, a nakonec i naše vzájemné vztahy.

Vždyť někdy **nenecháme druhé ani pořádně domluvit**, protože máme pocit, že je potřeba jejich řeč či dokonce myšlení korigovat, doplnit, upřesnit...

A proto nám často nedochází, že našim **dobrým pomocníkem** se může stát i ten, kdo jenom **tiše stojí a naslouchá nám.** A možná nám ani nic neodpoví či neporadí.

Dalším důvodem jsou naše **NEREALISTICKÁ OČEKÁVÁNÍ** nejen od druhých, ale i od nás samotných. Žijeme v **nárokové společnosti.** Jsme hnáni do stále vyšších výkonů a obrátek. Zcela upřímně: zaváhání nebo chyby se neodpouštějí.

Pokud však někomu **projevíte trpělivost**, dáváte mu najevo, že váš vztah k němu **není limitován dokonalostí.** Trpělivost dopřeje tomu druhému udělat chybu. I přes chybu může váš protějšek vědět, že je pro vás cenný a důležitý. Trpělivost je projevem bezpodmínečného přijetí.

- *Dopřáváme si ten luxus v našich rodinách? A co ve společenství?*

Trpělivost však na druhou stranu **neznamená**, že druhému odsouhlasíme všechno, jen abychom už měli konečně klid. To by spíš už byla naše lenost – stav, kdy se ničím příliš nechceme zabývat, protože to vyžaduje úsilí.

Být trpělivý tedy spíše znamená **propojit se s druhým člověkem v rozhovoru** natolik, že porozumíme jeho myšlenkám, pokusíme se porozumět jeho pocitům a pohnutkám.

Proč je dobré učit se trpělivosti?

Tady u nás se říká, že „...*trpělivost přináší růže*...“ Ten, kdo tohle přísloví vymyslel však nějak pozapomněl na to, že **při pěstování růží budete mít často poraněné prsty o jejich trny**. (A zapomněla mi to sdělit i moje babička, která mě to přísloví naučila.) Takže **dobrá výsledek vyžaduje úsilí a někdy ho doprovází i zranění a bolest**. Ale i tak – trpělivost vás nakonec dovede k cíli a umožní vám dosáhnout skvělých a voňavých výsledků.

Kdysi jsem se ptal doktora Křivohlavého, jak znovu získat klid, když ztratíte trpělivost, protože vás něco rozčílilo, říkal mi, že si osvojil zvláštní techniku. Vezme si housle, postaví se proti rohu místnosti a co nejpomaleji jede smyčcem tam a zase zpátky. Při tom pomalu počítá dvakrát do desíti. Během toho se uklidí, srovná si myšlenky a opět nabude emoční rovnováhu. (Kdo jste nikdy nezkoušeli hrát na housle asi nikdy nepochopíte, jak je to namáhavý úkon – hrát co nejpomaleji.) Na to jsem mu odpověděl, že já bych ty housle nejspíš rozšlapal. Zasmál se a laskavě mi odvětil, že to je asi rychlejší, ale poněkud dražší způsob, jak se vypořádat s hněvem.

Možná se i vy ptáte: *A jak se tedy mohu stát trpělivým?*

Pokud jste **vyrůstali** v netrpělivém, odsuzujícím prostředí, pak nejprve ta **negativa pojmenujte** a pak hledejte způsoby, jak je ze svého života **odstranit**. Nenaskakujte na to, co vám samotným bylo kdysi nepříjemné, co vás sráželo...

Naučte se přijímat realitu takovou jaká je – nejsme stroje, nýbrž lidé, kteří rostou a při svém růstu dělají chyby. Možná jsou to právě naše chyby (více než naše úspěchy), které nás posouvají kupředu.

Ve svém úsilí **vytrvejte** – jedna studie říká, že ten, kdo dosáhl v nějakém oboru mistrovství – a je jedno, zda šlo o sport či třeba o dokonalé ovládnutí hudebního nástroje, musel svému **tréninku věnovat 10 000 hodin**. Když si to přepočítáte, pak při třech hodinách denně po celý rok se stanete mistrem za deset let. (Pokud si říkáš, že to nemá cenu, protože ti je už dost let na to, aby ses znovu učil nějakému mistrovství – třeba v trpělivosti, pak nemáš tak docela pravdu. Vždycky je dobré začít, a udělat alespoň to, co udělat můžeš... Možná, že už z tebe úplně mistr nebude, nicméně se alespoň o těch několik tréninků zlepšíš...)

Zaměřujte se na řešení situace, nikoli na problém či na osobu, která problém způsobila. Pokud to uděláte obráceně, pak nic nevyřešíte. A ještě nejspíš poničíte vztahy s tím, kdo problém způsobil. (Vím moc dobře, o čem mluvím, protože jsem sám tuto chybu několikrát udělal. A v současné době jsem se v takové situaci ocitl – a opravdu nechci řešit osobu, ale spíš dojít k rozumnému řešení problémů, které vyvstaly.)

Na závěr **dvě poslední myšlenky**. Pokud jste během dnešního společného zastavení přišli na to, že **jste svou netrpělivostí někoho zranili**, tak, pokud je to jenom trochu možné, za ním běžte, **omluvte se mu a požádejte ho o odpuštění**.

Pokud jste naopak přišli na to, že vás **někdo poškodil svou netrpělivostí**, pak mu ve svém srdci **odpusťte bez toho, aniž byste čekali** na omluvu toho druhého.

Věřte tomu, nebo ne, ale pokud **nejsme schopni či ochotni se omluvit nebo odpustit**, pak za tím vězí nejspíš naše stará známá – **obyčejná pýcha**. To ona nám našeptává: *To já jsem měl pravdu (...) to já jsem v právu (...) to já jsem ten poškozený (...) to ten druhý je tak neschopný.*

TRPĚLIVOST nám, oproti pýše, **umožní zbavit se potřeby** být neustále v právu, být tím, kdo má vždycky pravdu. Navíc **ukáže cestu** vám i vašim přátelům (a možná i nepřátelům), že vztahy mezi námi jsou mnohem důležitější než cokoli jiného.

Ámen.

Petr Plaňanský (1. 9. 2024, KS Nymburk)

Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm. V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu – neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě.

Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce. My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.

Řekne-li někdo: „Já miluji Boha“, a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí. A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra.

(1. list Janův 4:16-21)